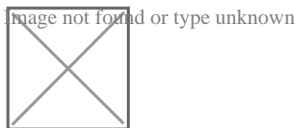

π. Ιωάννης Ματωνάκης: Η καθημερινή ζωή ενός απλού ιερέα (Νικόλαος Δασκαλάκης, Αντιδήμαρχος Δήμου Πλατανιά)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1XRuork>]

Οι γονείς του, φυσικά, μένουν έκπληκτοι όταν πληροφορούνται την απόφασή του καθώς δεν έχουν ποτέ υποψιαστεί ότι η ιεροσύνη είναι στις προθέσεις του. Γνωρίζουν όμως, σαν θεοσεβούμενοι άνθρωποι που είναι κι οι ίδιοι, ότι ο Θεός έχει παράξενους τρόπους να βάζει σ' εφαρμογή τα σχέδια του. Γνωρίζουν επίσης ότι, θα ήταν πολύ χρήσιμος για την κάλυψη των αναγκών του ντόπιου Χριστιανικού πληθυσμού. Έτσι, σέβονται την απόφασή του και δίνουν τη συγκατάθεσή τους, αποδεχόμενοι το γεγονός ως θέλημα Θεού.

Ο Ιωάννης Θεοχάρους Ματωνάκης γεννήθηκε, το 1852 στο Γεράνι Χανίων

στο γραφικό αυτό παραθαλάσσιο χωριό, το οποίο πολύ αγάπησε και πέρασε όλη του τη ζωή. Έζησε με τους γονείς του, τις έξι αδερφές του και τον ένα αδερφό του σ' ένα διώροφο αρχοντικό δίπλα στη θέση, όπου βρίσκεται σήμερα η εκκλησία του Αγίου Ελευθερίου. Στο Γεράνι τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και το Γυμνάσιο. Αργότερα φοίτησε στο σχολείο της Μονής Γωνιάς στο Κολυμπάρι. Στα στενά δρομάκια του χωριού του με τα γραφικά τους σπιτάκια ο παπά- Γιάννης έμαθε τη ζωή, γνώρισε τον κόσμο, ανδρώθηκε και έκανε δική του οικογένεια. Συνέχισε να ζει στο Γεράνι μέχρι το θάνατό του το 1911.

Ο παπά Γιάννης Ματωνάκης υπήρξε άνθρωπος προικισμένος με ξεχωριστές αρετές οι οποίες αναδεικνύονται μέσα από την καθημερινή δράση του και τον τρόπο που υπηρετεί την εκκλησία. Διψά για προσφορά τόσο στην Εκκλησία και την Παναγία που τον είχε σώσει αλλά και στον συνάνθρωπο. Αυτή του η δίψα εκφράστηκε μέσα από την υπόσχεσή του να γίνει ιερέας.

Όμως, έπρεπε να είναι παντρεμένος για να χειροτονηθεί. Έτσι, παντρεύεται τη Χριστίνα Δερμιτζάκη, μια σεμνή, ευγενική και όμορφη, γαλανομάτα κοπέλα από το Γεράνι με την οποία αποκτά 6 παιδιά: το Μανώλη, το Δημητρώ, την Ειρήνη, τη Θεανώ, την Ευτυχία και το Χαράλαμπο.

Το ζωκλήσι της Παναγίας στη θέση Κοτσιριανά ή Ξενικοχώρι, ανάμεσα Γεράνι- Μανωλιόποιο. Χτίζόταν επί Τουρκοκρατίας και, όταν το είδε ο αγάς της περιοχής, διέταξε να το γκρεμίσουν και να θανατωθεί ο παπάς της ενορίας. Πράγματι, ο παπά Νικόλαος Παπαδομωργάνης κρεμάστηκε στη χαρουπιά που σώζεται και σήμερα στο προαίλιο της εκκλησίας.

Το γραφικό χωριό Γεράνι σε χάρτη του 1861

Το σπίτι - σχολείο στο Γεράνι, όπως σώζεται σήμερα, στο οποίο έζησε και δίδαξε ο συγγραφέας Ιωάννης Κοννυλάκης το 1885-1886. Ήταν το 1^ο σχολείο που λειτουργήσε ακτός της πόλης των Χανίων και το 1^ο στο οποίο δίδαξε ο Κοννυλάκης.

Ένα στενό δρομάκι στο Γεράνι με το χαρακτηριστικό πηγάδι δίπλα στο σπίτι. Υπήρχαν πολλά πηγάδια για την πόση του χωριού, μερικά από τα οποία σώζονται ακόμη και σήμερα.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΟΥ ΖΩΗ

Τόσο ο παπά Γιάννης όσο και η πρεσβυτέρα του είναι άνθρωποι εύποροι με πολλά κτήματα. Είναι, όμως, μια χρονική περίοδος βασισμένη στην αγροτοποικιμική οικονομία. Δεν υπάρχουν δημόσιοι υπάλληλοι και, πολύ περισσότερο, οι ιερείς δεν είναι έμμισθοι. Επιπλέον, οι οικογένειες της εποχής είναι, κατά κανόνα, πολυμελείς με μεγάλο αριθμό παιδιών. Ο παπά Γιάννης και η πρεσβυτέρα του έχουν οκταμελή οικογένεια να συντηρήσουν και οι εποχές είναι δύσκολες

Η πρεσβυτέρα αναλώνεται κυρίως με τη φροντίδα των παιδιών και τις οικιακές ασχολίες της εποχής: μαγείρεμα, ζύμωμα, καθαριότητα, μπουγάδα, αργαλειό, φροντίδα οικόσιτων ζώων, κήπων και τόσων άλλων. Δεν είναι σπάνιο, μάλιστα, για την εποχή αυτή, τα μεγαλύτερα παιδιά να αναλαμβάνουν ευθύνες και να βοηθούν στις δουλειές του σπιτιού και, κυρίως, στη φροντίδα των μικρότερων παιδιών.

Ο παπά Γιάννης δουλεύει σκληρά στα χωράφια οργώνοντας, σπέρνοντας, θερίζοντας, φυτεύοντας, καλλιεργώντας - άλλοτε μόνος, άλλοτε με εργάτες και άλλοτε, σπάνια, με την πρεσβυτέρα του. Είναι ο μόνος τρόπος για να εξοικονομήσουν τα προς το ζην και να μεγαλώσουν τα παιδιά τους.

Το χάραμα πάντα βρίσκει τον αγαθό ιερέα γονατιστό μπροστά στο εικονοστάσι του σπιτιού του να ξεκινά τη μέρα του απαγγέλλοντας τον Εξάψαλμο, όπως ορίζει μια άγραφη συνήθεια για τους ιερείς:

«Δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γης ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία...»

«Κύριε, τι επληθύνθησαν οι θλίβοντές με; ... Εγώ εκοιμήθην και ύπνωσα. Εξηγέρθην ότι Κύριος αντιλήφεται μου... »

«Κύριε, μη τω θυμώ Σου ελέγξης με...Μη εγκαταλείπεις με , Κύριε, ο Θεός μου...»

«Ο Θεός, ο Θεός μου, προς Σε ορθρίζω, εδίψησε η ψυχή μου...»

«Ευλόγει η ψυχή μου τον Κύριον, και, πάντα τα εντός μου, το όνομα το Άγιον Αυτού!»

«Κύριε, εισάκουσον την προσευχή μου, ενώτισαι την δέησίν μου εν τη αληθεία Σου, εισάκουσον μου εν τη δικαιοσύνη Σου... »

«Δόξα Πατρί και Υιώ και Αγίω Πνεύματι... Η ελπίς ημών, Κύριε, δόξα Σοι!»

Παρακαλεί έτσι τον Ύψιστο να του δώσει δυνάμεις, να παλέψει τον καθημερινό αγώνα για επιβίωση και προκοπή της οικογένειάς του καθώς και για το καλό της ενορίας του.

Κατά τη διάρκεια της απαγγελίας αυτής, την οποία ο παπά Γιάννης εκτελεί με απόλυτη ευλάβεια και προσοχή και η οποία προεικονίζει τη Δευτέρα Παρουσία και την κρίση μπροστά στο Θεό, δεν είναι σπάνιες οι φορές που εμφανίζεται ένα δάκρυ να κυλά από τα μάτια του.

[Συνεχίζεται]